

# ÜZENET

A CSÉPAI, SZELEVÉNYI, TISZAUGI ÉS TISZASASI

RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉGEK TÁJÉKOZTATÓJA

VIII. évfolyam, 4. szám; 2010. szeptember-december

## 2011. Család Éve

A család értékeinek felmutatása, intézményének erősítése érdekében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia meghirdette a Család Évét. A Család Éve 2010. december 26-tól, Szent Család vasárnapjától 2011. december 29-ig tart.



A NÁZÁRETI SZENT CSALÁD MINDIG IS A SZERETET, AZ IMÁDSÁG ÉS A MUNKA ISKOLÁJA VOLT – hangoztatta XVI. Benedek pápa Spanyolországban, a Sagrada Familia templom felszentelésekor. - Napjainkban az életkörülmények megváltoztak, hatalmas technikai társadalmi és kulturális fejlődés zajlott le. E fejlődésnek együtt kell járnia az erkölcs, a mások iránti figyelem fejlődésével. Védeni és segíteni kell a családokat, hiszen az emberi élet alapja az egy férfi és egy nő közötti nagylelkű és felbonthatatlan szeretet. Az igaz szabadság csak ott születhet meg, és maradhat fenn, ahol szeretet és hűség uralkodik. Az Egyház tehát megfelelő gazdasági és szociális intézkedéseket kér ahhoz, hogy a nők maradéktalanul megvalósíthassák hivatásukat otthon és a munkahelyükön. A házasságban egyesülő férfi és nő alkotta család élvezze az állam határozott támogatását. Legyen a gyermekek élete szent és sérthetetlen fogantatásuk pillanatától kezdve. Segítsék elő jogi és szociális téren is a születések számának növekedését. Az Egyház szemben áll mindennel, ami az emberi élet ellen irányul, és támogat mindent, ami elősegíti a természet rendjét, a család intézményének javát.

SZENTATYÁNK EGYIK NAGY TÉMÁJA A CSALÁD. Mindegyre hangsúlyozza az emberről alkotott keresztény felfogást, és azt, hogy a család abszolút értelemben alapvető vonatkozási pontja a társadalom építésének, a személy átfogó fejlődésének, az élet befogadásának. A család témájára való utalás rendkívül időszerű napjainkban. Kultúránk és társadalmunk ezzel szemben gyakran nem védelmezi a családi élet dimenzióit.

AZ ÖRÖK IGE A CSALÁD ÖLÉN LETT EMBERRÉ. „Jézus Krisztus kiüresítette önmagát”, (Fil 2,7) mindenről lemondott, de arról nem, hogy családban testesüljön meg. A megváltás műve a családban kezdődött.

A FIATAL EGYHÁZ CSALÁDOKBAN ÉLT, erősödött és gazdagodott a Lélek által. Az Egyház útra indulásának első fázisában keresztény eleink „a kenyértörést házanként végezték és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el közös eledelüket” (ApCsel 2.46). Családi közösségben gyűltek össze, hogy Krisztusra és az Ő megváltói halálára emlékezzenek. A „nagy család” gyűlt össze (az időközben testvérré vált rabszolgák is), hogy az Úr vacsorájára emlékezzenek, belőle részesedjenek. Kisebb-nagyobb családi közösségben oktatták a gyermekeket, nevelték őket az Úr félelmére. A „családegyház” fokozatosan kitágult. Az eucharisztia ünneplésére egyre többen gyűltek össze. Számos jómódú keresztény Rómában egész házat bocsátott rendelkezésre, hogy az egyre növekvő gyülekezet közösen ünnepelhesen. A szabadság beköszönt, a növekvő igények hozták magukkal, hogy egyre szebb templomokat építsenek. Így alakultak ki fokozatosan a családegyházból a helyi közösségek.

AZ EGYHÁZ ÉLTETŐ MAGJA, ALAPSEJTJE MIND A MAI NAPIG A „CSALÁDEGYHÁZ”. A

család első „püspökei” – Szent Ágoston gondolatát idézve – a családapák és családanyák. Az egyház életének bázisa változatlanul a hitét megélő család. Ezt akarta hangsúlyozni a II. Vatikáni Zsinat, amikor a régi egyházatyák által használt „családegyház” fogalmát felelevenítette. A „kisegyház” minden egyes tagja felelős a többiért, egymás hitét ébreszti, erősíti.

AMIKOR A MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ MEGHIRDETI A CSALÁD ÉVÉT, a harminc évvel ezelőtt, 1981-ben megjelent Familiaris Consortio-ra, II. János Pál pápa apostoli buzdítására is emlékezve, sokrétű célt szeretne megvalósítani. A Családok Nagy Pápája sokat idézett gondolata: „Család, légy az, ami vagy!” A családév szeretné erősíteni a család belső identitását, ugyanakkor szeretné tudatosítani a család missziós felelősségét is. A család ugyanis egyszerre tárgya és alanya az evangelizációnak. Tárgya az evangelizációnak, rá irányul. Ebben az értelemben az egyházközségek segítsék és bátorítsák a fiatalokat a megalapozott házasságra. A távolabbi felkészülést segíti a családi életre nevelés, a közelebbi pedig a párkapcsolatokat irányítja a szentségi házasság felé, már a jegyeskort megelőzően. Fontos a házasságok kísérése, összefogása csoportokba, és hogy legyen, aki ott áll azok mellett is, akik válsággal, különböző nehézségekkel küzdenek. A családnak, mint az evangelizáció alanyának pedig az a feladata, hogy kinyilvánítsa és közölje a szeretetet, amely eleven visszhangja és tükröződése Isten emberek iránti szeretetének, a Völegény Krisztus szeretetének a Menyasszony Egyház iránt. (FC 17.)

A CSALÁD ÉVE SZERETNÉ FELRAGYOGTATNI A CSALÁD ÉRTÉKÉT, tudatosítani, hogy a házasságon alapuló család nélkül a nemzet elenyészik, a gazdaság összeomlik, a kultúra lehanyaglik. Társadalmunknak – amelyet az individualizmus, szekularizmus, relativizmus, materializmus tépáz – a család nyújt menedéket, mert képes a társadalom megújítására, hiszen a házasságon alapuló család, elfogadva az életet, a jövő záloga.

A CSALÁD ÉVE kegyelmi idő. Kereszténységtől távolodó világunk csak olyan keresztények életpéldája nyomán fogja újra befogadni az evangéliumot, akik Krisztussal való őszinte, állandó, boldogító találkozásban élnek, és másokat is meghívnak erre a közösségre. XVI. Benedek pápa mondja: Jézus azért jött, hogy a szegényeknek hirdesse az örömhírt; márpedig a legszegényebb az, aki kiábrándult az abszurdnak, ellentmondásosnak vélt életből. Az örömtelenségből szeretetlenség, irigység, önzés fakad és minden rossz, ami tönkreteszi az embert és a világot. Az öröm forrása a szeretet, a szeretet pedig a családban forrásokozik. A családok tanúságtételét az Eucharisztia, a bűnbánat szentsége, Isten ígéjének hallgatása és az imádság hitelesíti. Vagyis egyedül azok a keresztények képesek tanúságtételre, akik őszinte és élő kapcsolatban vannak Krisztussal, és akik Krisztusból reményt merítenek az élet összes dimenziójához.

A SZEMÉLYEK IGAZI KÖZÖSSÉGÉVÉ VÁLT HÁZASSÁGOK ÉS CSALÁDOK tanúságot téve útjukról példájukkal másokat is segítenek közösséggé válni. Hiábavaló távoli, mégoly fontos igazságok újra, meg újra felidézése, ha a családokban nem tudatosul: az ő feladatuk a társadalom átalakítása. Máskülönben épp a család lesz az első áldozata azoknak a bajoknak, melyeket közömbösen szemlélt és nem háritott el. A család társadalmi feladata révén arra is hivatott, hogy beavatkozzék a társadalmi életbe, azaz elsősorban a családoknak kell gondoskodniuk arról, hogy az állam törvényei és intézményei nem csupán ne sértsék a családot, hanem nagyon határozottan támogassák és oltalmazzák jogait és feladatait. Így tehát a családokban egyre inkább tudatosulnia kell annak, hogy "főszerepet" játszanak a "családpolitikában". (FC 44) A családok hatékony fellépését elősegíti összefogásuk, ha nem egyenként, hanem közösségként lépnek fel.

HÍVOK MINDEN JÓ SZÁNDÉKÚ EMBERT, hogy élje, ünnepelje, hirdesse, a Család Evangéliumát. Az életet szolgálni öröm. Modern világunk az erőfeszítés nélkül birtokba vehető olcsó és múltó örömet reklámozza. A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor áldozatok és küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.

Bíró László  
az MKPK családreferens püspöke

## *Meggyújtottam két szál gyertyát!*

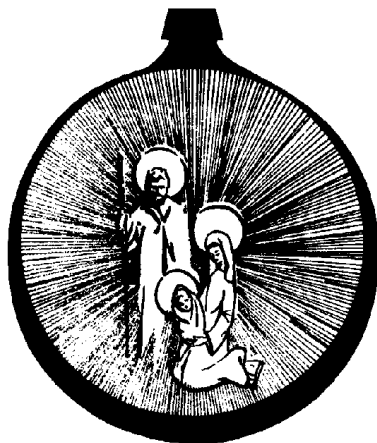
Talán életem egyik legsötétebb időszaka, a Szent Ferenc Alapítvány beindulása utáni második, harmadik év volt. Az anyagi gondok, a hatósági zaklatások, néhány munkatársam megtorpanása nagyon elkésérített. Kicsinek, sebezhetőnek, gyengének éreztem magamat a mindennapi feladatok előtt. Mindenütt sötét felhők és nehézségek voltak, és én újból és újból megtapasztaltam a magam és a munkatársaim korlátait, melyek alól szerettem volna kibújni. Ültem a kápolnába és Jeremiás próféta szavaival keseregtem: "Uram rászedtél, és én hagytam magamat rászedni.... " Majd beláttam, hogy az önsajnálát nem vezet semerre, és segítséget kértem az újszövetségi szentírástól, mely a Luk. 2, 34-nél nyílt ki... A Próféta megmondja Máriának, hogy szívét tör fogja átjárni, de Mária a sok-sok nehézség miatt nem keseredik el, nem esik pánikba, hanem előmegy a templomba, és két gerle fiókéval fejezi ki áldozatát, háláját az ő Szent Fiáért... Nem ő kér Istentől hálát, ajándékot a világ megváltásában végzett munkájáért, hanem ő ad ajándékot az Istennek, amiért rábízta Teremtője a kis Jézust. Jó volt megérteni, hogy igazából nem csak feladatot kapott az Istenanya, hanem egy hihetetlenül szép lehetőséget is, melyért ő hálás, és melyet alázattal meg is köszön. Számára az ő Szent Fia egy drága ajándék, egy létra, mely a mennybe vezet. E kemény feladat által, Mária kibontakozhat, felnőhet oda, hogy a Mennyek Királynője legyen. Az ő nagysága, hogy felismerte a lehetőséget és bátran Isten kezét megfogva útra is kelt. Letettem a Szentírást, elővettem két szép gyertyát és meggyújtottam az oltáron. Lelkemet hihetetlen belső béke, öröm és erő járta át. Megértettem, hogy nem elfutni, kibújni kell a mindennapok feladatai elöl, hanem, bátran szembe menve velük, megoldani azokat! Mindent átalakított bennem az, hogy Mária példájára én is megtudtam köszönni a magam feladatát az Istennek. Megértettem, hogy igazából, boldog alázattal nekem kell hálát adnom a gyermekekért, a kollégákért, a mindennapi nehézségekért, mert azokat felvállalva, alázatos becsületességgel megoldva, én is a marék por, felnőhetek oda, hogy a jó Isten partnereként, a világ tovább teremtésében részt vegyek, és talán egyszer én is a világ Urával egy asztalhoz ülhetek... Persze ez a tisztán látás, megvilágosodás ott a kápolnában, nem csak leállította a feladatok előli menekülés vágyát bennem, hanem hatalmas erőket, forrásokat fakasztott szívemben. Megértettem, hogy én e sajátos feladat megoldására születtem, az árvák befogadása az Isten adta nagy lehetőség számomra. Lassan, ahogyan szembefordultam a feladatokkal, és nem a menekülést, hanem a bátor kiállást választottam, a nehézségek kezdtek meghátrálni, eltűnni. Hihetetlen öröm volt megtapasztalni, a mindennapi gondok embert próbáló erőfeszítéseiben, az Isten gondviselő jelenlétét. Kedves gyerekeim, ne féljetek a munkától, a mindennapok őrlő erőfeszítéseitől. Ne bátorítson el benneteket saját gyengeségetek, korlátaitok tudata sem. Isten az Ő nevében elinduló kis emberke győzelmében akar megdicsőülni. Kicsinységünk, ne gyávává, hanem csak alázatossá tegyen! Az aki a teremtés hajnalán a semmiből a világot teremtette, Az ha felvállalod a feladatodat és bátran neki feszülsz akkor általad tovább is teremti a világot. Csodálatos a hatalmas Isten gyermekeként egy egy kis morzsáját e világnak alázattal kézbe venni, és szerényen ráfigyelve elkezdni formálni azt. Hiszem, hogy egyetlen dolog mit lázasan keresünk kell itt ezen a földön, az a mi saját feladatunk! Az a becsületes munka, mely által a világunkat tovább teremtő Isten partnerei, társai lehetünk. Tudom, hogy a felvállalt munkánk visszahat ránk, és nem csak a kezünk által épül, szépül a világ, hanem általa mi magunk is megszépülhetünk, kiteljesedhetünk, és megszentelődhetünk. Hihetetlen távlat, a mindennapi becsületes munka, egy porszem számára! Számunkra, emberek számára az egyetlen létra, mely összeköti e földi létet az örökkévalósággal: a családunk, a munkahelyünk, a népünk gondjait felvállaló mindennapi kitartó erőfeszítés. Csak az Isten által felkínált szent feladataink megragadása által van esélyünk, hogy a természetfölötti világba felkapaszkodjunk. Amennyiben botladozó gyermeked, férjed, feleséged kezét elengeded és önzőn csak a magad kényelmével törödsz, lehet, hogy csendesebb, egyszerűbb lesz az életed, de egészen biztos, hogy csak sodródó, céltalan falevellé válsz. Istentől kapott hivatásodban, munkádban melyet Isten rád bízott, megszentelődhetsz, megtisztulhatsz és megtapasztalhatod, hogy milyen édes és gyönyörűséges már itt ezen a földön a szeretet útján járni. Lehet, hogy a feladataid, mint óriási malomkövek megőrölnek, de ne félj, mert a minden napok tűzében Krisztust hordozó kenyérré válsz...

Szeretettel bátorítlak, az adventi csendben: te is tedd a magad két gerledet az oltárra!

Testvéri szeretettel:

Böjte Csaba Ferences szerzetes

## Hogy jutok el Betlehemig?



Tessék mondani, hogy jutok el Deák térig? Ilyen és hasonló mondatokkal gyakran találkozhatunk, amikor egy, az országunk, városaink, falvaink kusza forgatagát nem ismerő ember szólít meg bennünket. De olyan kérdés nemigen hangzik el így advent táján, hogy „Tessék mondani, hogy jutok el Betlehemig?”. Persze nem csak azért nem kérdezik ezt az emberek egymástól, mert Betlehem nem ebben az országban található, hanem azért sem, mert nem hiszik el, hogy az igazi Karácsonynak a lényege épp ebben áll, hogy eljussunk Betlehemig. Természetesen nem magát a várost kell felkeresnünk, hanem azt a betlehemi barlangot, ahol az Istengyermek pihen. December 24-ig lélekben el kell jutnunk Betlehemig.

Az első Karácsony esete intő példaként szolgálhat nekünk. Akkoriban az egész választott nép várta a Messiást, és mégis még a barlanghoz fizikailag legközelebb élő betlehemiek sem jutottak el oda, ahová évszázadokon keresztül igyekezett a választott nép. Voltak olyanok, akik messze földről útnak indulva saját tudományos tapasztalataik nyomdokain haladtak, de Betlehem városában még ők is elvesztették az általuk felfedezett, őket vezető csillagot. Nemcsak az intelligens okosak tudománya mondott csődöt abban a városban, hanem – mint azt az evangéliumból is tudjuk – a legegyszerűbb pásztorok sem fedezték fel maguktól az általuk már bizonyára régóta jól ismert barlang titkát azon az éjszakán. „Ellegeltetettek” a misztérium körül anélkül, hogy arra sétálva rátaláltak volna. Ki juthat el akkor Betlehemig?

Mint tudjuk, a bölcsek Heródes palotájában kaptak eligazítást a Szentírás szavainak nyomán, a pásztorokat pedig angyali szó ébresztette rá a nagy eseményre. Az Úristen volt az, aki őket elvezette Fiának jáslához. Bár Teremtőnk úgy alkotott meg minket, hogy emberi képességeink felismerhetik Őt ebben a világban, mégis azt tapasztaljuk, hogy magunktól eltévedünk. Az Isten adta emberi okosságot vagy azt a bizonyos intuitív hetedik érzéket sem használjuk jól, hogy eltájékozódjunk. A bűntől megszédült ember csak tekereg mindenfelé céltalanul. Hála Neki, Ő elvezet minket Betlehemig!

A kérdés csak az, hogy hagyjuk-e magunkat vezetni? A bölcseknek le kellett szállniuk szellemi képességeik büszke magasáról ahhoz, hogy átjussanak a barlang alacsony nyílásán. A pásztoroknak pedig el kellett hinniük az éjjeli angyalszón keresztül érkező isteni tanítást, hogy mindennapi életterük szinte közvetlenül érintkezik a természetfeletti Istennel, hogy azután ezzel a hittel útra kelve eltaláljanak a jászolhoz. Úgy a bölcseknek mind a pásztoroknak fel kellett adni saját elképzeléseiket, tapasztalataikat ahhoz, hogy megérkezzenek a Karácsony igazi titkához.

El akarsz jutni idén karácsonyra Betlehemig? Ha igen, akkor ne ülj magas lóra: szokásaid és eddig szerzett tapasztalataid gögös magabiztosságára, és ne légy kicsinyhitű, vagy egyenesen hitetlen, hogy megkérdőjelezd azt, hogy Ő idén is el akar jönni személyesen hozzád. Az Úr kész arra, hogy elvezessen Fiának születéséhez. Ha nyitott vagy arra, hogy Ő vezessen téged, akkor meglátod jeleit, amelyek egyenesen az Istengyermekig visznek téged. Betlehem nincs messze, csak jótól kell kérdezni, merre kell menni. Ha az Urat kérdezed, Ő eligazít, sőt Ő maga elvezet téged oda.

Szívből kívánom, hogy mindnyájan eljussunk oda. Idén karácsonykor találkozzunk Betlehemben!

*Áldott, boldog Karácsonyt kívánok!*

Zsolt atya

## *Anyakönyvi hírek*

2010. szeptember 9. – december 19.

### **Kereszteltek**

#### **Csépa**

Pigniczki Árpád és Dobod Katalin gyermeke, Nikolett Katinka

#### **Szelevény**

Gútpintér Mátvás és Csukás Judit gyermeke, Vanessza Fanni



### **Elhunytjaink**

#### **Csépa**

Horváth Lajosné szül. Donka Mária (élt 77 évet)

Kalcsú László (élt 69 évet)

Egedi Béla (élt 83 évet)

Túri Mihályné szül. Szilágyi Rozália (élt 79 évet)

Cseh György (élt 51 évet)

Trencsényi Józsefné szül. Mészáros Katalin (élt 88 évet)

Süveges Béláné szül. Palotai Etelka (élt 79 évet)

Cseh Imre (élt 52 évet)

#### **Tiszaug**

Kovács Pál (élt 82 évet)

#### **Szelevény**

Hegedűs Antalné szül. Dudás Rozália (élt 76 évet)

Harangozó Gyuláné szül. Bóri Mária (élt 88 évet)



**Márai Sándor:****Mennyből az angyal****MENNYBŐL AZ ANGYAL – MENJ SIETVE**

Az üszkös, fagyos Budapestre.  
 Oda, ahol az orosz tankok  
 Között hallgatnak a harangok.  
 Ahol nem csillog a karácsony.  
 Nincsen aranydió a fákon,  
 Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.  
 Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.  
 Szólj hangosan az éjszakából:  
 Angyal, vigyél hírt a csodáról.

Csattogtasd szaporán a szárnyad,  
 Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.  
 Ne beszélj nekik a világról,  
 Ahol most gyertyafény világol,  
 Meleg házakban terül asztal,  
 A pap ékes szóval vigasztal,  
 Selyempapír zizeg, ajándék,  
 Bölcs szó fontolgat, okos szándék.  
 Csillagszóró villog a fákról:  
 Angyal, te beszélj a csodáról.

Mondd el, mert ez világ csodája:  
 Egy szegény nép karácsonyfája  
 A Csendes Éjben égni kezdett –  
 És sokan vetnek most keresztet.  
 Földrészek népe nézi, nézi,  
 Egyik érti, másik nem érti.  
 Fejük csóválják, sok ez, soknak.  
 Imádkoznak vagy iszonyodnak,  
 Mert más lóg a fán, nem cukorkák:  
 Népek Krisztusa, Magyarország.

És elmegy sok ember előtte:  
 A Katona, ki szíven döfte,  
 A Farizeus, ki eladta,  
 Aki háromszor megtagadta.  
 Vele mártott kezet a tálba,  
 Harminc ezüstpénzért kínálta  
 S amíg gyalázta, verte, szidta:  
 Testét ette és vérét itta –  
 Most áll és bámul a sok ember,  
 De szólni Hozzá senki nem mer.

Mert Ő sem szól már, nem is vádol,  
 Néz, mint Krisztus a keresztfáról.  
 Különös ez a karácsonyfa,  
 Ördög hozta, vagy Angyal hozta –  
 Kik köntösére kockát vetnek,  
 Nem tudják, mit is cselekesznek,  
 Csak orrontják, nyínak, gyanítják  
 Mert ez nagyon furcsa karácsony:  
 A magyar nép lóg most a fákon.

És a világ beszél csodáról,  
 Papok papolnak bátorságról.  
 Az államférfi parentálja,  
 Megáldja a szentséges pápa.  
 És minden rendű népek, rendek  
 Kérdik, hogy ez mivégre kellett.  
 Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?  
 Mért nem várta csendben a végét  
 Miért, hogy meghasadt az égbolt,  
 Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”

Nem érti ezt az a sok ember,  
 Mi áradt itt meg, mint a tenger?  
 Miért remegtek világrendek?  
 Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.  
 De most sokan kérdik: mi történt?  
 Ki tett itt csontból, húsból törvényt?  
 És kérdik, egyre többen kérdik,  
 Hebegve, mert végképp nem értik –  
 Ők, akik örökségbe kapták –:  
 Ilyen nagy dolog a Szabadság?

Angyal, vidd meg a hírt az égből,  
 Mindig új élet lesz a vérből.  
 Találkoztak ők már néhányszor  
 – A költő, a számár, s a pásztor –  
 Az alomban, a jászol mellett,  
 Ha az Élet elevent ellett,  
 A Csodát most is ők vigyázzák,  
 Leheletükkel állnak strázsát,  
 Mert Csillag ég, hasad a hajnal,  
 Mondd meg nekik, –

mennyből az angyal

New York, 1956.

## Vízkeresztre

Ma vízkereszt ünnepe van, ami pontosabban Urunk megjelenésének ünnepe. Ennek az ünnepnek tartalmáról a görög elnevezés fejez ki többet, mert görögül ezt az ünnepet epifániának nevezik, ami annyit jelent, hogy Isten dicsősége mindenki számára kinyilvánul. Az Újszövetségben a Jézus epifániái annyit jelentenek, hogy mindenki számára kinyilvánul az, hogy Jézus a Messiás, az Isten fia. Egy ilyen epifánia eseményt hallottunk az evangéliumban a napkeleti bölcsek történetében.

A napkeleti bölcsek történetét a népi fantázia meglehetősen kiszínezte a három királyok történetévé, ami már inkább a hittartalom rovására ment, mint előnyére. Aztán a történetben szereplő csodás csillag miatt a felvilágosult elmék egyszerűen a mese világába utalták a történetet, mondván, hogy ilyen csillagászati eseményt, mint a betlehemi csillag, nem ismerünk. A sors iróniája, hogy a felvilágosodás elhamarkodott állítását a természettudomány cáfolta meg, mikor egyértelművé tette, hogy a betlehemi csillaghoz egy megtörtént, ritka de valós csillagászati esemény szolgáltatta az alapot, amely - minő véletlen, vagy talán nem véletlen - pontosan Jézus születésének idejében játszódott le.

De hogy a mesés elemektől tisztává tegyük a képet nézzük végig még egyszer, hogy mi is történt valójában!

A napkeleti bölcsek nem királyok voltak, hanem minden valószínűség szerint mezopotámiai csillagászok, akik ama bizonyos égi jelenséget látták napkeleten, volt tudomásuk a zsidóknál oly elevenen élő messiási jóslatokról, s e két dologból azt olvasták ki, hogy a zsidóknál olyan király született, amely meghatározza a világ sorsát. Ezzel a meggyőződéssel vállalkoznak a fáradságos útra, s következtetések a fővárosba, Jeruzsálembe vezetik őket a királyi palotába, ahol nem találnak újszülött trónörökösöt, csak egy hatalmát görcsös kegyetlenséggel féltő öreg királyt, Heródest. Útbaigazítást kapnak az isteni üzenet, a Szentírás magyarázóitól, hogy amit keresnek Betlehemben keressék. Ami ezután történik, nem emberi elgondolás eredménye. Betlehemben, egy Isten háta mögötti kis faluban leborulva imádják egy szegény fiatal anya gyermekét. Imádják, ami csak egyedül Istennek jár ki. Az Istentől kapott hit műveli ezt, nem az ő eszük, bármilyen bölcsek is. Ezek a bölcsek megsejtettek valamit abból a titokból Isten kegyelméből, hogy kicsoda az a gyermek, akit Jézusnak neveznek.

Ezzel a történettel mesteri módon ábrázolja Máté minden idők istenkereső és Istent megtaláló emberét. A jelképek oly gazdagok ebben a történetben, hogy most csak néhány mozzanatot emelnék ki.

A csillag mindenki által látható jelenség. Ez a csillag jelzi az emberben lévő vágyat Isten után, amely a bűnbeesés óta eléggé zavarossá, homályossá vált. A felvilágosodástól napjainkig az ember számtalan módon próbálta letagadni vagy félremagyarázni ezt a belénk oltott vágyat, de lényegében nem tudja, mert ott van és kérhetetlenül dörömböl az Isten előtt bezárult lélek ajtaján.

A bölcsek engednek a bennük feszülő vágnak, s elindulna e vágytól vezérelve a csillag után. De Istent megtalálni nem egyszerű. Aki elkezdi keresni Istent, először hatalmasnak, gazdagnak és félelmetesnek képzelet, ahogyan a bölcsek a fényes, hatalmas, gazdag királyi

palotában kötnek ki. Itt nincs az Isten. A fény a jólét, a hatalom, a gazdagság a gonoszság melegágya és nem az Isten otthona.

Továbbmenni kényszerülnek az emberi gondolkodásnak ellentmondó világ felé, amelyben megtalálják azt, akit keresnek: a szegénységben, az egyszerűségben, a szeretettől áthatott légkörben. Megtalálják az Istent. Ajándékaik megvallják helyettük szóltanul, hogy kit vallanak meg abban a Gyermekben. Az arany a királyoknak jár - megvallják, hogy Jézus a mindenség királya. A tömjén az istennek jár - megvallják Jézus istenségét. A mirha, a kelet gyógyszere a sebekre és a halottak bebalzsamozására a szenvedő embernek jár - megvallva Jézusban a kereszten szenvedő Messiást.

A fényes palota - az emberi elgondolás - és a szegényes körülmények között óriási különbség van. Az ember számára áthidalhatatlan ez a szakadék. - De nem az Isten számára. Ő teszi alkalmassá a bölcséket e szakadék átugrására. Ő adja meg minden idők emberének a hit ajándékát, melyet vagy elfogad az ember, vagy elutasít.

Testvérem! Te hol tartasz ezen az úton?

Elindultál-e már a csillag, a benned feszülő vágy után a Találkozásra, vagy evilági élvezetekkel próbálsz csillapítani ezt a csillapíthatatlan vágyat?

Elhagytad-e már a királyi palotát, vagy még mindig a hatalom, a gazdagság berkeiben keresed hiábavaló módon az Istent?

Elfogadtad-e már Isten ajándékát, az igaz hit kegyelmét, amely képessé tesz arra, hogy a Gyermekben meglásd a királyt, az Istent, és az érted szenvedő embert?

Mindannyian, akik itt vagyunk, a csillag után megyünk, csak különböző szakaszán vagyunk ennek az útnak. Adja Isten, hogy minél többen eljussanak életük céljához az Istenemberhez, elfogadva Isten vezetését.

***Így szólt az Úr Mózeshez: „Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izrael fiait, e szavakkal: Áldjon meg az Úr és oltalmazzon! Ragyogtassa rád arcát az Úr, s legyen hozzád jóságos! Fordítsa feléd arcát az Úr és szerezzen neked üdvösséget! Hívják le Izrael fiaira a nevem, és én megáldom őket.”***

*Biblia – Szám 6,22–27– Az áldás*

*A szerkesztőség nevében ezzel a bibliai részlettel szeretnénk minden kedves olvasónknak áldott ünnepeket kívánni!*

**ÜZENET** Felelős kiadó: Lengyel Zsolt plébániai kormányzó

Kérjük, ha valakinek van az egyházközösség épülésére szolgáló írása, cikke, akkor szíveskedjék eljuttatni a plébániára a további számok összeállításához!

Cím: Római Katolikus Plébánia, Csépa, Rákóczi út 9. Tel./Fax.: 56/323-155

Honlapunk: [www.csepa.vaciegyszegmegye.hu](http://www.csepa.vaciegyszegmegye.hu)